

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
2018 – 2019

Μέρος Γ', Μάιος – Αύγουστος 2019

Μήνας Μάιος

Κυριακή 5 Μαΐου 2019.

Κυριακή τοῦ Θωμᾶ

Ἰω. 20, 19 – 31.

Χριστός Ἄνέστη! Εἶναι τό μήνυμα καί τό τραγούδι τῆς ἐλπίδας καί τῆς χαρᾶς, πού παιανίζει ἀπό τό λαμπροφόρο βράδυ τῆς Ἀναστάσεως μέχρι σήμερα καί γιά ἀρκετές ἐβδομάδες ἀκόμη. Κυριακή τοῦ Ἀντίπασχα σήμερα, δηλαδή μιά Κυριακή μετά τό Πάσχα, μιά Κυριακή ἀπέναντι ἀπό τό Πάσχα, πού τό τονίζει, τό ἐπαναλαμβάνει, τό ἀντικατοπτρίζει,

για να μάς πει πως κάθε Κυριακή είναι Πάσχα, είναι πέραςμα στην Ανάσταση, στη ζωή και στο θρίαμβο.

Αυτή την πρώτη Κυριακή μετά την Ανάσταση προβάλλεται από την Αγία μας Εκκλησία ο πρώτος μεγάλος της θεολόγος. Είναι το πρόσωπο εκείνο που πριν από κάθε άλλο άνθρωπο όμολογεί τη θεότητα του Ίησού μετά την έξοδό Του από τον Τάφο. Αυτό το πρόσωπο είναι ο Θωμάς. Ο μαθητής με το ζωηρό πνεύμα που κατέκτησε τη θεολογία χάρη σε τρία γνωρίσματα που διέθετε. Τα γνωρίσματα του Θωμά που τον καθιστούν κομβικό πρόσωπο στη χριστιανοσύνη και τον πρώτο μεγάλο θεολόγο της Εκκλησίας είναι η αναζήτηση, η αναμονή και η όμολογία.

Ο Θωμάς είναι ο άνθρωπος της γόνιμης αναζήτησης του Θεού. Άδικα από τη λαϊκή παράδοση ονομάστηκε άπιστος. Ο ωραίος αυτός απόστολος του Χριστού δεν ήταν άπιστος, ήταν μέγας αναζητητής του αγαπημένου του Χριστού. Πονούσε για το Χριστό που έχασε. Ο πόνος του χαμού δεν του άφησε την ελπίδα της επανένωσης. Η είδηση της Ανάστασης του τάραξε τον πόνο του

χωρισμοῦ, δέν τόν διέλυσε ὁμως. Ὁ πόνος καί ὁ πόθος γιά τό Χριστό ἔκαναν τό Θωμᾶ νά φωνάζει καί νά ζητάει νά ψηλαφίσει τίς πληγές τοῦ Ἰησοῦ του. Ζητάει ὁ Θωμᾶς τά σημάδια ἀπ' τά καρφιά καί τήν πληγωμένη πλευρά τοῦ Κυρίου του, διότι αὐτά εἶναι οἱ ζωντανές ἀποδείξεις πώς ὁ Χριστός τόν ἀγάπησε παράφορα. Στόν Ἀναστημένο Χριστό ὁ Θωμᾶς ψάχνει τά σημάδια τῆς θυσίας, διότι ἡ θυσία εἶναι πού δίνει ἀξία στήν Ἀνάσταση. Μία Ἀνάσταση χωρίς θυσία εἶναι ἕνας ἀνώδυνος θρίαμβος, ἕνας πνευματικός ὁδοστρωτήρας, πού ἐκμηδενίζει τήν ἀνθρώπινη ἐλευθερία χωρίς ἀποδείξεις προσφορᾶς.

Ἡ ἀναζήτηση τοῦ Ἀναστημένου Θριαμβευτῆ εἶναι πανανθρώπινο αἶτημα καί προσδοκία. Κάθε ἄνθρωπος, κάθε πιστός ψάχνει γιά ἕναν Χριστό πού εἶναι ταυτόχρονα καί σημαδεμένος ἀπό τόν πόνο καί νικητής τοῦ θανάτου. Αὐτό τόν Ἰησοῦ βρίσκει ὁ χριστιανός μέσα στή Θεία Λειτουργία. Πάνω στήν Ἁγία Τράπεζα ὁ Χριστός ματώνει, θάπτεται καί ἀνασταίνεται. Ἐξέρχεται στήν Ὠραία Πύλη καί μοιράζει αὐτό τό πληγωμένο καί ἀναστημένο Σῶμα

Του σέ ὅσους Τόν ἀναζητοῦν μέ πόθο, Τόν ψάχνουν
καί τρέχουν κοντά Του σάν τόν ἐνθουσιώδη Θωμᾶ.

Τό δεύτερο γνώρισμα τοῦ Θωμᾶ εἶναι ἡ
ἀναμονή. Ἡ ἀναμονή τοῦ Θωμᾶ κράτησε ὀκτώ
ὀλόκληρες ἡμέρες. Ὁ πόθος του γιά τό Χριστό δέν
ικανοποιήθηκε ἀμέσως. Ἡ ἀναζήτηση καί ἡ
προσμονή τοῦ Ἀγαπημένου μέρα μέ τήν ἡμέρα, ὦρα
μέ τήν ὦρα, λεπτό μέ τό λεπτό γινόταν ἕνα μαρτύριο
γιά τό Θωμᾶ, καθώς ἄκουγε ὅλους τούς ἄλλους νά
ὁμολογοῦν τήν Ἀνάσταση κι ἐκεῖνος ἔμενε ἄγευστος
τοῦ θριάμβου. Ἡ ἀναμονή αὐτή δέν τόν λύγισε, δέν
τόν ὀδήγησε στό θυμό καί στήν ἀπιστία, δέν τόν
ἔφερε στήν ἀπομόνωση. Ἔμεινε μέσα στήν
κοινότητα. Δέν ἀποκόπηκε ἀπό τό σῶμα. Περίμενε,
ἀλλά μέ τήν παρηγοριά καί τήν παρουσία τῶν
ἀδελφῶν του. Γι' αὐτό καί ἡ ἀναμονή μέσα στή
σύναξη τῶν ἀδελφῶν του ὀλοκληρώνεται.

Ἡ ἀναμονή τοῦ Χριστοῦ μόνον μέσα στήν
Ἐκκλησία ικανοποιεῖται γιά ὅλους τούς πιστούς.
Κάθε ἀναζητητής τῆς ἀλήθειας ψάχνει γιά τό
Χριστό. Ἡ θεϊκή ἀποκάλυψη δέν γίνεται αὐτόματα
καί μαγικά. Ὁ Κύριος ἀποκαλύπτεται στόν κάθε

ἄνθρωπο τότε πού θέλει, τότε πού κρίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἕτοιμος καί ὠριμος νά Τόν δεχθεῖ. Ὁ Χριστός δέν ἐκβιάζει καταστάσεις καί συνειδήσεις. Ἀφήνει τό χρόνο νά δουλέψει στήν ἀνθρώπινη συνείδηση. Ἀφήνει τό χρόνο νά μεγιστοποιήσει τήν ἐπιθυμία γιά συνάντηση καί τότε ἀποκαλύπτεται. Ἡ ἀναμονή τοῦ Χριστοῦ ποτέ καί γιά κανέναν δέν μένει ἄκαρπη. Ἡ ἀναμονή τοῦ Χριστοῦ θέλει ὑπομονή, ἐπιμονή καί σιωπή. Πάν' ἀπ' ὅλα ὅμως θέλει ἐπαφή μέ τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ συνάντηση μέ τό Χριστό γίνεται μέσα στή σύναξη τῶν πιστῶν. Ἀκόμη καί ὅταν ὁ ἄνθρωπος συναντάει τόν Κύριο στό δωμάτιο ἤ στό κελί του, Τόν συναντάει ὡς μέλος τῆς Ἐκκλησίας καί ὄχι ἀτομικά καί ἀποκομμένα ἀπό τήν ἀγάπη τῶν ἀδελφῶν.

Τό τρίτο γνώρισμα τοῦ Θωμᾶ, πού τόν καθιστᾶ μεγάλο θεολόγο τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἡ ὁμολογία τῆς θεότητας καί τῆς δύναμης τοῦ Χριστοῦ. Αὕτη ἡ ὁμολογία εἶναι τό ἀποτέλεσμα τῆς ἀναζήτησης καί τῆς ἀναμονῆς πού εἶχαν προηγηθεῖ. Ἡ ὁμολογία τοῦ Θωμᾶ εἶναι ἡ λεκτική διατύπωση τῆς ἐμπειρίας του. Ὁμολογεῖ τή θεότητα καί κυριότητα τοῦ Ἰησοῦ,

ἐπειδή τά βιώνει ἀληθινά καί μ' ὅλη του τήν ὕπαρξη. Δέν στέκει στά σημάδια ἀπό τά καρφιά καί στίς πληγές τοῦ Ἀγαπημένου. Δέν στέκει οὔτε κᾶν στό μεγάλο γεγονός τῆς Ἀναστάσεως. Στέκει καί ἀπολαμβάνει τό πρόσωπο, τήν παρουσία καί τή σχέση μέ τόν ἐράσμιο Διδάσκαλο. Μπροστά στό Διδάσκαλο ἡ ἀναζήτηση καί ἡ ἀναμονή τελειώνουν, οἱ πληγές καί ἡ Ἀνάσταση ξεπερνιοῦνται. Μπροστά στό Διδάσκαλο μόνο μία ὁμολογία ἔχει θέση: «ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου». Αὐτά τά «μου» δείχνουν τή σχέση, οἱ ὑπόλοιπες λέξεις δείχνουν τή πίστη.

Ἡ ὁμολογία τοῦ Θωμᾶ εἶναι τό ζητούμενο βίωμα κάθε πιστοῦ. Ὅλη ἡ ἀναζήτηση καί ἡ ἀναμονή τῆς ζωῆς μας αὐτό τό σκοπό ἔχει. Νά σταθοῦμε μπροστά στόν πληγωμένο θριαμβευτή τοῦ θανάτου καί σέ μία σχέση κοινωνίας μαζί Του νά φωνάξουμε κι ἐμεῖς: «ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου». Νά τό φωνάξουμε μέ τά λόγια μας, μέ τό βίωμα καί μέ τό παράδειγμά μας.

Εἶθε ὁ Ἀναστημένος Λυτρωτῆς μέ τίς πρεσβεῖες
τοῦ σήμερα τιμωμένου ἀποστόλου Θωμᾶ νά μᾶς
ἀξιώσει νά τό πετύχουμε. Ἀμήν.